

Sygn. akt II CSK 25/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa E.W.

przeciwko Szpitalowi [...] w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokat A.K.–D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w P. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca E.W. powołała się na istotne zagadnienie prawne, zawierając je w postaci pytania, czy strona powodowa może ponosić negatywne konsekwencje procesowe w postaci oddalenia powództwa na skutek nieudźwignięcia ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, w sytuacji, gdy w postępowaniu nie zostały dopuszczone i przeprowadzone dowody wnioskowane przez stronę lub przeprowadzone dowody nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia, które zapadło w danej sprawie. Wskazała również, że skarga jest oczywiście uzasadniona na skutek rażących naruszeń prawa materialnego i procesowego, mających wpływ na treść orzeczenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podnoszono, że powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą.

Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie nie czyniło zadość tym wymaganiom. Zostało ono wyrażone zbyt abstrakcyjnie, z pominięciem odwołania do konkretnych przepisów prawa, a także specyfiki poszczególnych środków dowodowych, co dotyczy zwłaszcza dowodu z opinii biegłego. Ujęte w ten sposób zagadnienie nie mogło być tym samym przedmiotem jednoznacznej odpowiedzi. Dostrzec przy tym należało, że przy zasadniczym obowiązywaniu w polskim postępowaniu cywilnym zakazu wyprzedzającej oceny dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2018 r., II CSK 462/17, niepubl.), o liczbie powołanych biegłych, a także o potrzebie zasięgnięcia opinii innego biegłego rozstrzyga sąd (art. 278 § 1 i art. 286 *in fine* k.p.c.). Co do zasady zatem, jeżeli opinia biegłego nie jest wystarczająca do przekonania sądu o prawdziwości twierdzenia faktycznego, sąd rozstrzyga zgodnie z regułami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), sama zaś okoliczność, że opinia jest niekorzystna dla strony, na której spoczywa ów ciężar, nie jest podstawą powołania kolejnego biegłego. Kwestia ta była wielokrotnie uwypuklana w judykaturze (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, niepubl., z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, niepubl., z dnia 26 października 1999 r., II CKN 533/98, niepubl., z dnia 20 marca 2014 r., II CSK 296/13, niepubl., z dnia 21 maja 2014 r., II CSK 441/13, niepubl.).

W skardze nie wykazano również, by była ona oczywiście uzasadniona, tj. aby kwestionowane orzeczenie było ewidentnie nieprawidłowe, w sposób widoczny na pierwszy rzut oka dla każdego przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W zakresie tej przyczyny kasacyjnej wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierał w istocie żadnego uzasadnienia. Podkreślenia wymagało jednak, że Sądy *meriti*

dysponują swobodą w ocenie dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego, której kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone. Postępowanie przed Sądem Najwyższym nie jest bowiem kolejną odsłoną sporu o fakty i ocenę dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), do czego *de facto* zmierzały podstawy kasacyjne.

Ubocznie należało zauważyć, że w motywach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ujawniała się sprzeczność argumentacyjna, ponieważ powołanie się na przesłankę w postaci oczywistej zasadności skargi jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący jednocześnie twierdzi, że wykładnia znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawa skutkuje powstaniem zagadnienia prawnego, wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, niepubl., z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl., i z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, niepubl.). Właściwa konstrukcja zarzutów kasacyjnych dotyczących prawa procesowego wymaga ponadto ich odpowiedniego powiązania z przepisami o postępowaniu apelacyjnym, czemu również nie uczyniono zadość w podstawach skargi kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 344/15, OSNC-ZD 2017, nr A, poz. 12).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 102, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

ał